

Pak by taky mohlo bejt důležitý slovo NA. To je, řekl bych, vůbec jedno z nejdůležitějších psích slov. Neznám čokla, kterej by ho neslyšel rád, žeáno. Slovo pojedeme to zní taky slibně, dává to tušit, že v dohledné době bude nějakej ten výletíček. Takže když jsem si to tak zpřekládal, mohlo jít jedine o nějakej ten vejlet vyšperkovanéj o něco k snědku. A to já rád, takže bylo jasný, že se můžu těšit.

I když jednu chvíli to vypadalo na pováženou. To když jsem tak viděl, co všechno táhnou do auta a pánik to cpe všude, včetně do MÝHO kufru. Byl jsem chvíli na pochybách, že se mě ten vejlet tentokrát týkat nebude, že sem si to třeba nějak blbě přeložil, páč jsem si nedoved dost dobře představit, kam se jako vlezu? Krom obvyklý obří tašky, báglu, mýho baťoju ještě nějaký dvoje prkna a spousta igelitek. Moc igelitek a všechny narvaný ručníkama, dekama, obojkama s vodítkama, miskama, dobrotama, piškotama, tenisákama a nic z toho jsem si nesměl vzít. Chápete to? Takovejch tenisáků a prej smolikof, ani žvejknout jsem si nemoch! Aspoň, že do toho kufru jsem se dostal. Bylo to teda o fous, ale vyšlo to. Sice kapek zmáčknutej, ale byl jsem tam a mohl začít přemýšlet, kam to bude tentokrát. Na Kozí hřbety, co máme za humnama, to asi nebude.

A taky že ne! Fordili jsme si to hezky dlouho a pak najednou byl všade sníh, pak víc sněhu, hodně sněhu. Moře sněhu! A furt ještě přibejval. Což bylo jedine a moc dobře, protože sníh to je lábuš, sníh já velmi oblibuju. Takže když jsme konečně zastavili, vystřelil jsem se z kufru a hopíkoval nadšením prostorem. Tak jsem si vůbec nevšiml, že jsme tam, kde jsme byli loni touhle dobou. Poznal jsem to až vevnitř, když jsem viděl klec s tou obří barevnou slepicí, co tam mají. Jenže letos jsem se jí už nebál. I když teda - no dělal jsem radši, že tam není. Jeden nikdá neví a já už mám svý zkušenosti s Kostou. A ten je proti ní asi tak stokrát menší.

Zato paní domácí tu jsem zcela poctivě uvítal. To je moc hodná paní, ví, co se patří a dycinky má pro psékusa pochopení a začasto i něco na zub. Tím pádem je naprosto jasný, že když jsme se pak stavili v hospůdce, kterou si majitelé penziónku pořídili o fous dál pod sjezdovkou, že jsem nejen směl dovnitř, ale hlavně jsem byl, jako vždy, přednostně obsloužen. Zatímco pánčička a pánik si museli hezky počkat, já svůj rohlík (a nezůstalo u jednoho) dostal hned a hezky z ručky. Začínalo to slibně.

Jen jsem nějak nepochopil, proč mě ještě po večeři pánčička navlíkla do těch kšírů, který před odjezdem dotáhla domů a děsně se z nich radovala. A teď znova. Celá radostná si mě vyfešákovala (ono teda, jako dost mi to v nich sluší, vypadám v nich důležitě), přilepila se na dvě ty prkna co si přivezla a přicvakla si mě k nějakému obojku, co si zapla kolem pupku a prej: “Juchééé, jupííí jedeeem!” “Tak jo, jedem. Kam ale? Dopředu?? Tak jo, du dopředu.

Neřvi porád, dyk du. Nevim co seš z toho tak vodvázaná. Mi to přijde jako naprosto úchylná zábava, ale když myslíš... a moment! Momeent! Támhle jde náká fešná baba, sice to není bloncka, ale tady v tý pustině si jeden moc vybírat asi nemůže. Eh, volala pánčička Štěkej, nebo Čekej?? Sem se zamyslel, tak nevim. Aha, tak Čekej! to bylo. Teď už jsem to rozhodně přeslechnout nemohl, páč hlas vichřice nelze přeslechnouti, že.” Může bejt pánčička ráda, že jsem jí vůbec vnímnul, když ta dobře rostlá brunetka tak sexy voněla. Taky mohla skončit v závěji.

Ale můžu já za to, že má tak blbý nápady a přilepuje se na ty dřeva, který navrch vůbec neovládá? Hlavně že mě odepla a byla možnost manévrovat.” Hééj holka jak se daří? Moc ti to sluší! Jak se menuješ? Hodíme řeč? Tak fajn. Krásně voníš! Teď když už se známe, co kdybychom šli na věc? Jau!” Náká vostrá holčina, tydle venkovanky sou někdy kapek upejpavý. Esi to takhle půjde dál, budu vbrzku vypadat jako cedník. Tak holt budu dělat poslušného čokla a pudu předstírat, že jsem spřežení.

Ráno pánik hodil procházku a co to nevidím! Další baba a!! Zrzavohubec jako já!! Ta se přírodě taky hodně povedla. Pěkně jsme si zařádili, pěkně. Po snídani vzala pánčička ty druhý prkna (tomu říkám rozcapenost – mít prkna na střídačku) a že prej vyrazí. Tak jsme vyrazili s ní. Nalepila dříví a... vodjela na náký tyči nahoru na kopec. A mě nechala trčet dole!!! Tak nás to s pánikem tak nadzdvihlo, že jsme na ní nepočkali a šli si po svém do kopců v okolí. Nejsme žádný necitové a tak jsme se pak pro pánčičku zastavili. A dobře jsme

udělali, ponivadž jsme narazili na další křehotinku. Mladá krev, moc hezká pointřice. Ta uměla jednoho rozparádit. Úplně jsem z toho chodil po dvou a máchal předníma ve vzduchu!!

Nevim proč se to mu všichni smáli, když sami takhle chodí furt. Ale co, hlavně, že jsou tady holky a nebude nuda. Jen teda tu stodolu převlečenou za psa by mohli někde zamknout na deset západů. Emír jeden blbej, bernardýnskej. Už loni jsem ho měl plný zuby a letos ještě víc. Je vobrovskej a kouká na mě svrchu, buran jeden. Nemůžu dát najevo, že se bojím, tak sem mu rovnou řek, že esi mě vytočí, tak uvidí. A stačilo, stodola vodešla. Do závějí. A že ty teda tady sou! Aby taky ne, furt sněží a sněží.

Tak druhej den pánčička, když zjistila, že jí to v tej chumelenici neba, zas sem jí byl dobrej. Znova dlouhý dříví, postroj a jede se. Podle mýho názoru bychom ale měli jezdit furt jen s kopce, to se jeden tak nenadře. Ale je uznalá, nemusel jsem jen tahat, taky lítačky za tenisákem byly. Zas ale na druhou stranu, když jsem byl za to spřežení a míjeli jsme lidi, který mě obdivovali, vypnul sem hrudník a makal, páč jsem rád obdivovanej. Taky mě chválily pani učitelky, co jsme potkali s chumlem capartů. Prej ať kouknou, jak sem poslušnej pes, že si ze mě maj vzít příklad. Pche! To vim, ne? A to se pánčička obávala, jestli mě nemá spíš odepnout, abych ji v nadšení z dětí náhodou nepřizabil.

Vim asi, že když se maká, tak se maká! Dotáh sem jí poctivě až k Prezidentský chatě k hospodě, což je mimochodem dost dobrý zařízení, chodim tam moc rád. Stejně jako k okýnkům. Taky než jsme ten den vyrazili, tak jsem si dole na parkovišti k jednomu odskočil pro tatrunku. Paní byla teda kapek zaskočená, ale nakonec tatrunku vydala. Pánčička už ji jen zacvakala. No v hospůdce mi přinesli rohlík na tácku, voni si dali taky dlábés a pak jsme to mastili domů. Takovoudle cestu si nechám líbit, panečku! Furt z kopečka. Dole jsme

potkali kolegu - taky z něj udělali z chudáka tahač. Byl sem vzornější, poslech sem a mazal dopředu. Von ne a mastil za náma. Tak mě pánčička radši honem vypustila, že abychom jí neuvláčeli. To nehrozilo, páč jsme se s frajerem jen pozdravili a mazali si každéj po svým.

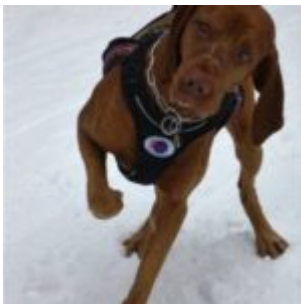
V úterý se na mě zas vykašlala, páč vylezlo sluníčko a šla jezdit na tyči po kopci nahoru a na dříví zas dolu, fakt ujetá zábava. My radši s pánikem vyrazili na Královku ve společnosti tenisáku. Pánik mě naučil dobrej trik - když jede auto, hupnu nahoru do závějí a čekám až přejede, dobrá zábava docela. Ale honit v závějích tenisák je teda lepčí. To můžu furt, večer pak v hospodě upadnu. Teda jen do doby, než přijde Kuba. Kuba je můj kámoš, patří mu prej ta hospoda a tak mi furt nosí rohlíky. To se vyplatí mít takový kámoše. Taky dycky, dyš ho vidim, vodejdu i se stolem na zádech.

Středa byla kupodivu bez toho, že bych pánčičku tahal na dříví, nebo že by jezdila po kopci na tyči. Zato teda byla plná dojmů. Předcházelo tomu to, že pánik - pak teda i s pánčičkou, ale hlavně pánik v úterý večer vosvobozoval auto. Makali voba jak barevný a bylo jim to prt platný, do rána to zas zapadalo. Takže ráno si to dal pánik znova. Pak jsme se všící nasoukali do auta a vyjeli. Pánčička furt dělala ááách a ejch, páč se bála, že v tom počasí skončíme někde v pangejtě.

Jakoby ale neznala pánika. Je na něj spolech!! Když jsme dorazili, čekali na nás ještě nějaký kluk a holka, pánčička se s nima uvítala a pak šla pryč zvonit k nějakýmu baráku. Jakmile to udělala, začal celej barák štěkat jak vo život. To nevěstilo vůbec nic dobrýho ale. Leda by... leda by to byl harém a chystali pro mě nějakěj bonusovej pobyt mezi hordou bab? Ale nevypadalo to tak. Když pak přišla nějaká paní, začli všichni přetahovat tu hromadu věcí z auta k domu. VČETNĚ TĚCH TENISÁKŮ!!! To mi teda jako dost vadilo.

Byli tam jakou dobu, a když se vrátili, táhli s sebou - psípanebože, to si snad dělaj srandu!! - táhli s sebou dva psy!! To jako, že si je vemem domů??? Tak jako ta holčina by mi nevadila, ta by se mohla šiknout, ale co ten černej malej prďola?? To jako asi blbě vidim, nebo co?? A prej deme na vycházku. Prďola s holčinou měli radost, šmrdolili si to kolem nás a na mě zvysoka kašlali. To mi vyhovovalo, takže žádn problem, s prďolou jsme k sobě občas čuchli a jinak si šli po svejch, holčině sem se kapek zkusil dvořit, ale vona si rači čuchala. Tak ať si trhne.

Když jsme se vrátili k autu, pánčička je vodvedla k baráku a mě vodlehlo. Dobrý, domu je neberem. No ale moment, MOMENT! Ledva za ní klaply vrátka, už to točila zpátky a zas táhla dvě koule chlupů k nám a ešče se nad nima zas rozplývala. Tak jako todle neni úplně normální, že ne? Jako, to ji nestačim, nebo co? A zas baba a psí chlap. A stejnej scénář - voba čokli na mě kašlou. No dobře, tak já na ně taky. Nemusim se teda nervit, že by mi šli po krku. A tak jsme se cárali po okolí, a když jsme se vraceli, oba ti čoklícci táhli jak splašilí a stejně jako ta dvojka předtím se těšili dom. Když pak viděli tu paní, co jí patří barák plnej psů, měli hroznou radost a skákali jí po hlavě. Paní se jen smála a říkala jim něco jako: "Nono, neblázněte". Nikoho dalšího už panička nepřivedla - možná škoda, třeba by příště přitáhla nějakou povolnou babu.

Ale nějak se tam zakecala s tou paní a mluvily o tom, jak jsou lidi hnusný, jak moc ubližijou pejskům. Z některých věcí, který ta pani vyprávěla, mi teda vstávaly chlupy kolem vobojku. Vůbec jsem netušil, že lidi taky uměj bejt zlí a můžou pejskům ubližovat. Proč ti čtyři něco neřekli? Sem nevěděl, co maj za sebou a že sou z útulku. Bych byl bejval pozornější, kdybych to věděl. Jenže my psi jsme už takový, moc se nesvěřujem, co máme za sebou. A tak jsem jim přestal i závidět tu obří bednu piškotů, co jim přivezli ty dva lidi, co jsme se s nima potkali a co tam šli s pánčičkou dovnitř a nosili tam věci. Já můžu mít piškoty, kdy si vzpomenu. Teda kdy si vzpomene pánčička, ale ta zatím sklorézou netrpí, takže to sem v pohodě.

Ale ty čoklidi tam tu možnost nemaj. Teda, takhle. Ted' už ji zaplatřsíbůch mají, když jsou v Dášence. Tak se to tam jmenuje - útulek Dášenka a můžu na svůj holej pupek přísahat, že každej čokl v nouzi si může gratulovat, když se dostane zrovinka tam. Ale předtím, předtím se jim piškotů a hlavně podstatnějších věcí sakra nedostávalo. Řekněte mi, jak může bejt někdo takovej všivák, že může psům ubližovat?

Místo toho, aby si vážil našeho přátelství a lásky, co umíme dát. To žádný člověk tak dobře neumí, jako my. A přesto všechno se najdou lidi, který to nevidí a čím víc jim to ukazujem, tím jsou na nás horší. Já jen doufám, že jednou taky ochutnaj polívčičku stejného složení, kterou těm chudákům psím uvařili oni sami.

A tak jsme šli ten smutek nad tím, jak sou lidi špatný, vyběhat na výlet. Vyrazili jsme si k rozhledně Černá Studnice, prej. Mně to bylo fuk, kam dème, hlavně když se něco děje. A! Když můžu lítat za tenisákem a nebo zmrzlýma hroudama který mi házej do závějí. To si nedovedete představit, jaká je to bžunda, když to zahučí do tý nejhlubší závěje. Vy tam hópnete a hledáte jak pitomý a hrabete a hrabete.

Taky jsem chvilku zas hledal značky, ale moc se mi nechtělo, radši sem dělal, že sem držitelem titulu ÚPAblb. To mi jde moc dobře, dalo by se říct, přímo na výbornou. Jo a taky za náma šel vobří pes. Ale fakt jako vobří. Doga prej. Je mi fuk jak tomu říkaj, ale vypadá to hrozně. Toho se musí bát každej. Já se teda bál fest. Byl mnohem horší než ta rolba co jela těsně kolem nás. Já teda techniku nemusim, ale proti tomu velkýmu čokloj, to bylo jako malina.

Pak už jsme šli hásky sami, lítal jsem jak pometlo a kotal jsem v závějích jak profikrtek. A nahore - šup do hospůdky a na rohlíček. Babině jsme tam koupili nějaký ty serepetičky, páč prej tam kdysi byla, tak aby měla radost a vzpomínku. Polebedili jsme si, protáhli unavené nožky, a že vyrazíme zpátky. Venku, ó ty radosti života, dobrmaní baba! A jaká. Sme si hnedle hodili úvodní tance do Stárdenc. Pár figur a tak. Docela by nám to spolu šlo, ale ona šla do hospody a my už mířili pryč.

Prej to tentokrát vezmem jinady. No, čtverácky jsem si mrknul sám pro sebe, páč voni vůbec netušili do čeho jdou. Cestička ouzká, uzoulinká, neprošlapaná. Ale hezky přírodou vedená. Mně to je jedno jakým terénem to valim, ale čekal jsem, že oni budou mít potíže. Překvapili ale. Místo aby hudrovali, tak halekali nadšením. Doma jsme pak ale padli fšící na jednu hromadu. Po večeri a nezbytném rohlíku do Kuby samozřejmě.

Ráno pánčička opět šup na tyč a z kopce dolů. Ale zas jen na chvíli, páč prej moc sněží. Takže sem to zas vodskákal já a musel do popruhů. Aspoň že tatranka u vokýnka byla. Pani tentokrát nebyla překvapená a tatranku vydala bez potíží. Ešče párkrát a možná to pude i

bez placení. Každě nakonec vyměkne. Tentokrát mě to tahání ale fest nebavilo, fakt ne. Rozhod sem se, že budu dělat brikule. Hodně velký brikule. Opět jsem se přihlásil ke svému titulu ÚPAblb, motal jsem se jak hajzl při povodni, řadil se jí k levý noze, čekal jsem na pánika a tak vůbec.

Gůtočka, zabralo to. Votrávil sem ji dokonale. Řekla, že jsem idiot, což mě neurazilo, páč účel světi prostředky a prej pude radši na sjezdovky, než se tady rozčilovat s dementem. Žádnýho sem teda neviděl, ale tak co jeden ví, co lidi viděj. Naštvaná jak před vejplatou odfordila a my si to s pánikem v klidu šmrdolili dál.

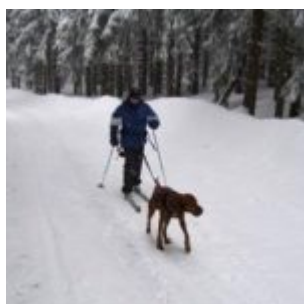
Když jsme přišli dom, tak tam vona nebyla. Asi se urazila moc. Esi já sem to nepřepísk? Vona do mě taky dost vidí. Prej jak do hubený kozy. Hubenej sem, ale koza ne. Tak nevím jak to myslí. Ale poznal sem to, načtvaná byla, když přišla. Tetkon mi to mrzelo, možná sem moch trochu z toho dívadýlka ubrat?? No co nadělám, budu to muset spravit nějak. Tak sem byl za dojemnýho. To zabere dycky. Tentokrát taky. Je vidět, že sem dobrej.

Ráno furt a furt sněžilo. Prej na lyže to neni. Ty vado, to jí zas budu muset tahat na tom dříví? Prej ne, pudem všící po svejch. A půjdem na Šámalovu chatu nějakou. Dobrý, to se rýsuje jako příjemně strávenej den. Jak je to zakončený nějakou boudou, rýsuje se to dobře. A taky jo, prima to bylo. Furt jsem lítal pro tenisák do závějí a pánčička navíc vymyslela inovaci.

Švihla s tím tenisákem do toho nahrnutýho sněhu u cesty, ale ne jako pánik, že to hodila do hloubky z vrchu. Ona to tam mrskla z boku, tenisák zajel do závěje rovnoběžně s cestou a já moch kutat a kutat. To mi de, to mi de. Moch bych dělat vrchního kutače, děsně mě to baví. A tak mi ani nevadilo, že mě občas přece jen připřáhla.

Bez dříví ale připřáhla, ale nějak nám to bez toho dříví jde líp. To šlapem jedna radost. A úplně nejmí když dá pánčička MŮJ TENISÁK pánikovi, já musím čekat s ní, pánik vovejde, zmizí mi i s tím mým tenisákem, což nesnáším, aby mi MŮJ tenisák mizel a vona řekne: "Dávej pozor, dávej pozor!" Vodpočítává: "Tříiiii,dvááá,jednááááá, běěěěěěěěě! Tak sem šel. Ale vona mi teda jako vůbec nestačila. Vyrázil sem jako vítr. Jenže jak asi tak může letět vítr, když k němu uvážou celej pytel pozdních brambor??? To se rázem uragán změní v mírný povětrí.

Ale moc sem ten tenisák chtěl, je můj, nemá mi s nim co kdo vodcházet. I když je to pánik. Tak sem makal a makal. Když vona se konečně narovнала poté, co se po mym extrasuper vodpichu zlomila vejpůl, už nám to celkem šlo. K pánikovi jsme dorazili v cukuletu. Já v pohodě, vona vejpůl zlomená a bez plic. Na ty musela ešče nějakou dobu počkat. To víte, nemá ty plíce zrovinkanejmladší. Ale měla radost, že našla způsob, jak nás rozběhat. Já měl zase radost, že mám svůj tenisák.

Nějak se nepoučila, a když dorazily její plíce, že si to stříhnem ešče jednou. Zas byla vejpůl zlomená a zas bez plic. A takhle ešče párkát. Pak si dala pokoj a já mohl lítat opět jako pometlo prostorem. Cestou jsme potkali štěndo nějaký. Klubíčko takový mrňatý, párkrát jsem kolem toho obkroužil, plácnul do toho tlapou, ale ešče to bylo rozbitný, takže s tím moc zábavy nebylo.

Pak už na nás čekala Šámalova chata. Tam maj moc přejícnej personál, nejen že smí čokl dovnitř - (však sou taky v majetku bernardýnky), ale sou tam na čoklidy dost milý. Pochopitelně rohlíček, úsměvy a tak. Seděli jsme vedle skupiny divně mluvících lidí, vůbec jsem jim nerozuměl a tak jsem se povytáhnul z pod stolu, abych líp slyšel. Jak sem se tak narovnával, nechtíc sem ždůchnul svým studeným šňupákem do jedný tý paní, co tam seděla jen tak v tílku.

Hele to ste neviděli. Vykvíkla, jak když mně někdo šlápne na vocásek a hrozně se lekla. Když pak zjistila "vocogo", měl sem svou vlastní zahraniční obdivovatelku. Až z Německa prej. A že když mě tak obdivujou, tak panička jim pomůže s tím, jak moc by chtěli vědět, jak se dělá naše zemlbába. Překládali jste někdy recept na zemlbábu do angličtiny? Navrch, když jste zemlbábu dělali jen jednou v životě? No byl sem na pánčičku pyšnej. Šlo jí to skorem tak dobře jako to kórsingový běhání za igelitovým štrápcem. Zahraniční obdivovatelka měla

radost a pak zmizela nach závěje.

My ostatně za chvíli taky. Však už bylo na čase, jednak tam bylo horko a druhak tenisák čekal. Taky mi ho hnedka pánik mrsknul do prostoru, jenže já neviděl kam. Vůbec jsem neměl tucha. Ešče, že jsme sehraný a tak stačí říct doprava a nebo levá, jak mě učila pánčička a já vim zhruba kam mám vyrazit. Takže sice s obtížema - pánik už se za mnou hrnul, ale! NAŠEL JSEM! A hnedle mi obdivovatelů přibylo.

Po cestě - škoda, že to pánčička nezaznamenala na fotočku - pánik zas vymyslel něco geniálního. Jenže, vymklo se mu to z rukou, takže místo toho, abych měl pakárnu já, měl jí on. Páč překombinoval, hodil tenisák do větví plných sněhu, a místo aby mě zmátnul, donutil sebe k tomu, že se z něj stal Tarzán. Tenisák totiž nespádnul dolů, jak plánoval, ale rafinovaně se usalašil ve větvích smrku. No můžu já bejt bez tenisáku? Ne.

Nemůžu, takže šup, pánik nahoru a třese me větvema! Tadle to nebyla, ta druhá taky ne. Co tadle? Zas nic. Mrskal se tam tak dlouho, až se mu to konečně podařilo, tenisák hópнул dolů. Já ho drapnul a tradáááááhafhaf prchnul jsem v dál. Miluju odlety výlety s dobrodůžem. To bych mohl každěj den.

Když jsme dorazili zpátky dolů do Bedřichova, těšil jsem se, jak si zas skočim k pani na tatrunku. Jenže vona asi věděla, že se stavim a tak zavřela. Akurát vodcházela. A že prej vo kousek dál je taky vokýnko. Mi je jedno, odkud vypadne tatrunka, takže jsme popošli. Já si koupil tatrunku, voni teplou griotku. To nechápu sice, páč jíst se to nedá, ale hlavně pánčička je z toho celá hyn. Nevim.

Já vdechnul tatrunku a přemejšlel, jak vypáčit další. Byla tam paní, ta si taky jednu koupila, tak jsem dělal voči. Třeba není tak hladová jako já? Třeba už nemůže??? Evidentně nemohla a měla evidentně velikou radost z toho, že jí někdo pomůže, páč se smála na celý kolo a kus mi dala. Hodná byla, ale... ten větší si nechala. No, aspoň že něco bylo.

Ale zato Kuba nezklamal, jako dycky - hotová zásobárna rohlíků. Mám rád malé děti, hlavně ty, co nosej rohlíky, to sou nejlepší kámošové. Večer jsem padnul a tak jsem si ani nevšiml, že už máme nějak pozabalíno. Ráno, když jsem šel s pánikem jako vždycky do krámu pro snídani, pánčička zabalila zbytek, ale pak jí to nějak popadlo a když zjistila, že vykukuje

sluníčko, popadla ty kratší dřeva a zas mi zmizela. Chápete to? My nosili krámy do auta jako divý a vona pryč.

Pak jsme ji našli. Zas jezdila na kopci na tý tyči (to už rovnou může lítat na koštěti, jako pořádná čarodějnice). Pak přijela na tom dříví zase dolů a byla celá blažená, jak prej jí to krásně de, že to jezdí jako blázen. Jedinej blázen tam byla vona, to vám říkám. Viděl jsem ty její oči. Svítily jak lampijónovej průvod na prvního máje. Todle říká vona o mě, když jsem z něčeho nadšenej. Jenže to má vždycky nějakej pořádněj důvod. Třeba tenisák, nebo skočky, nebo baba nějaká. Ale jezdit na tyči nahoru a na dříví dolů, to vám přijde normální???? A tak jsme jí nechali bejt. Ať si užije. Došli jsme si ji vyzvednout až v poledne.

Páč nic neuvařila, tak aby se vykoupla, koupila pánikovi zelňačku a mě rohlík. Zelňačka prej byla moc vynikající a tak si jí šla koupit taky. Pan prodavač, když viděl, že sem vzornej pės a sem vodloženej, tam kde mám bejt, poslal mi ešče TŘI!! TŘI ROHLIKY!! Vdechnul jsem je natošup, ale místo na zbytek tý vynikající zelňačky jsem si v pupiku nechal. Páč vim, že pánčička je přející. Nesplet sem se. To víte, že mi nechala.

A pak už že pojedem. Cestou k autu jsme ještě potkali mýho vynikajícího kámoše Kubu. Tak jsme se rozloučili a já tak mohl jako slušnej pes vodjet domů. Celou cestu jsem prospal, páč jsem byl vorvanej jak starej plakát. Doma jsem v rychlosti přerazítkoval všechno, co tam za ten tejděn konkurence napsala a padnul do svýho bydlíku jako podťatej. Byl to moc náročnej tejděn, takže bylo jasný, že musím regenerovat. Do neděle, to už jsem zas lítal jak urvanej vagón po nádraží, ale to je standartka.

27.4.2009